

der var Grund for Udvalget til at gjøre en saadan Indstilling, som nu er skeet. Udvalget maatte derved tage i Betragtning, hvad man skulde sætte høiest, enten Conseqventsen i Loven, idet der virkelig er en Censartethed imellem de Embeder, hvorom der her er Tale, eller det, som Udvalget ansaae for det i og for sig Rigtige i det enkelte Tilfælde. Det maatte derved tillige komme i Betragtning, at, uagtet disse Embeder, nemlig Soldcasferernes, paa den ene Side og Soldskriverens i Kjøbenhavn paa den anden Side ere eensartede, saa er der dog i deres Omfang en betydelig Forskjel, saaledes, at, medens Oppebørslerne for Soldcasfereren i en af de større Byer kan anslaaes i det Høieste til omtrent 150,000 Rbd., saa beløbe de Oppebørsler, hvorom der her er Spørgsmaal, nemlig for Soldskriverne i Kjøbenhavn, sig til imellem 2 og 3 Millioner, og der maa jo saaledes erkjendes at være en meget betydelig Forskjel med Hensyn til Omfanget af Embederne. Men, hvad der dog fornemmelig for Udvalget maatte være det Afgjørende, var, at det ikke var ifølge Udvalgets Indstilling, at Soldcasfererne i de forskjellige Byer ere blevne nedfattede til 2,200 Rbd., og, uagtet Udvalget maatte finde det rigtigt og ønskeligt, at Sagen kom under selve Thingets Afgjørelse, da dette Punkt ikke har været det, saa vilde Udvalget dog være noget egentlig stillet, dersom det gjorde et saadant Forslag, og dog efter sin Overbeviisning maatte stemme imod det. Udvalget maatte derfor hellere overlade til de Herrer af Thinget, som maatte være af denne Mening, at fremsætte et saadant Forslag, som jo da, hvis det var en almindelig Mening i Thinget, vilde blive billigt.

Kierkegaard: Den høitærede Ordfører har allerede bemærket, hvad der nærmest har foranlediget, at jeg har tilladt mig, understøttet af 4 ærede Medlemmer af Thinget, at stille det Forslag, som nu er Gjenstand for Forhandling. Det er ganske rigtig Conseqventsen i Loven, der synes at føre det med sig, og denne Conseqventis har jeg troet, at der virkelig var Anledning til at lægge endeel Vægt paa. Det er oftere blevet bemærket ved Forhandlingen af denne Sag og af lignende Sager, at den lovgivende Myndighed let her

kommer ind paa Noget, der synes nærmest at vedkomme det Administrative, og at det idetmindste til en vis Grad egentligen maatte anses for at være Ministeriets Sag at afgjøre, hvorledes Lønningerne skulde fordeles, og hvorledes deres indbyrdes Forhold for Embedsmændene af samme Klasse skulde bestemmes, imedens den lovgivende Magt nærmest ikkun havde at overveie, hvorvidt overhovedet et vist Lønningsystem i det Hele var at billige og de dertil udfordrede Summer vare at bevilge. Men, dersom det forholder sig saaledes, saa synes det ganske naturligt, at man ogsaa her knytter sig til den høitærede Finantsministers Mening. Og, da han har antaget, at der var Grund til at ansætte samtlige de omhandlede Personer lige, nemlig til 2500 Rbd. fast Indtægt hver, men Thinget derefter har antaget, at Fleertallet i denne Klasse kunde være tilstrækkeligt lønnet med 2200 Rbd., saa synes det altsaa virkelig at ligge faare nær at gjenneføre dette ogsaa med Hensyn til de Enkelte, som endnu staae tilbage paa den høiere Sum. Og herimod kan jeg ikke ansee det for at være afgjørende, hvad der er blevet bemærket af den meget ærede Ordfører, at der dog turde være at lægge Mærke til det forskjellige Omfang af de Pengebeløb, som passerer igjennem Vedkommendes Hænder eller Kasser. Det er vel sandt, det seer ved første Blik noget betydningsfuldt ud, naar der er blevet gjort opmærksom paa, at den Eine har med en Sum af 150,000 Rbd. aarlig at gjøre, den Anden derimod med en Sum af halvanden Million, ja, maaskee ogsaa af to Millioner og derover; men en væsentlig Forskjel kan jeg dog virkelig ikke see deri, og derfor heller ikke finde en saadan begrundet, hvad deres Lønning angaaer. Naar man vil gjøre det til Grund, for at lønne dem stærkere, synes det nemlig aldeles at oversees, at en stærk Lønning for Oppebørselsbetjente vistnok kan have sin gode Grund som et Middel til at forebygge Misligheder, men at den dog hverken er det vigtigste eller eneste Middel til at forebygge dem. Det er stærkt blevet gjort gjældende af den høitærede Finantsminister, navnlig ogsaa mod mig og mine Dtringer, at man skulde være forsigtig med at gagere de Embedsmand, hvem